

Cartea lui Daniel - Numărul patruzeci și doi

Verigi de legătură

Jeff Pippenger

2024-01-06

Ioan Botezătorul a fost un profet de legătură.

„Profetul Ioan a fost veriga de legătură dintre cele două dispensații. Ca reprezentant al lui Dumnezeu, el s-a ridicat pentru a arăta relația Legii și a Profetilor cu dispensația creștină. El era lumina mai mică, care avea să fie urmată de una mai mare. Mîntea lui Ioan a fost luminată de Duhul Sfânt, pentru ca el să arunce lumină asupra poporului său; dar nicio altă lumină nu a strălucit vreodată și nici nu va străluci vreodată atât de limpede asupra omului căzut ca aceea care a emanat din învățătura și exemplul lui Isus. Hristos și misiunea Sa fuseseră numai vag înțelese, așa cum erau preînchipuite în jertfele umbroase. Nici măcar Ioan nu înțeleșese pe deplin viața viitoare, nemuritoare, prin Mântuitorul.” *The Desire of Ages*, 220.

Isus a fost, de asemenea, un profet de legătură.

„Hristos a deschis calea de pe pământ spre cer. El constituie veriga de legătură dintre cele două lumi. El aduce omului dragostea și pogorârea lui Dumnezeu și, prin meritele Sale, îl înalță pe om la împăcarea cu Dumnezeu. Hristos este calea, adevărul și viața. Este o lucrare anevoioasă să înaintezi, pas cu pas, dureros și încet, tot înainte și în sus, pe calea curăției și sfințeniei. Dar Hristos a rânduit din belșug tot ce este de trebuință pentru a dăruia nou avânt și putere divină la fiecare pas de înaintare în viața divină. Aceasta este cunoașterea și experiența pe care toți lucrătorii din oficiu o doresc și trebuie s-o aibă, altminteri aduc zilnic ocară cauzei lui Hristos.” *Mărturii*, volumul 3, 193.

Lucrarea profetică a lui Ioan Botezătorul a inclus punerea în legătură a orânduirii pământești cu sanctuarul ceresc. Primele cuvinte pe care le-a rostit Ioan când L-a văzut întâia oară pe Isus au fost:

A doua zi, Ioan Îl vede pe Isus venind către el și zice: Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Ioan 1:29.

Totuși, deși Ioan urma să identifice tranziția de la Vechiul Israel la Israelul spiritual, înțelegerea lui cu privire la acea tranziție era limitată.

A zis Hristos, în apărarea lui Ioan: „Dar ce ați ieșit să vedeți? Un proroc? Da, vă spun vouă, și mai mult decât un proroc.” Ioan nu a fost doar un proroc menit să prevestească evenimente viitoare, ci era un copil al făgăduinței, plin de Duhul Sfânt încă de la naștere, și a fost rânduit de Dumnezeu să îndeplinească o lucrare specială ca reformator, în vederea pregătirii unui popor pentru primirea lui Hristos. Prorocul Ioan a fost veriga de legătură dintre cele două dispensații.

Religia iudeilor, ca urmare a îndepărtării lor de Dumnezeu, consta mai ales în ceremonial. Ioan era lumina mai mică, care avea să fie urmată de o lumină mai mare. El trebuia să zdruncine

încrederea poporului în tradițiile sale, să le aducă aminte păcatele lor și să-i conducă la pocăință; pentru ca ei să fie pregătiți să prețuiască lucrarea lui Hristos. Dumnezeu i-a vorbit lui Ioan prin inspirație, luminându-l pe profet, pentru ca el să înlăture superstiția și întunericul din mințile iudeilor cinstiți, care, prin învățături false, de-a lungul generațiilor, se strânseseră asupra lor.

Cel mai neînsemnat ucenic care l-a urmat pe Isus, care a fost martor la minunile Sale, a ascultat lecțiile Sale divine de instruire și a auzit cuvintele de mângâiere care au ieșit de pe buzele Sale, a fost mai privilegiat decât Ioan Botezătorul, căci avea o lumină mai clară. Nicio altă lumină nu a strălucit și nici nu va străluci vreodată asupra intelectului omului păcătos și căzut, decât aceea care a fost și este comunicată prin Acela care este Lumina lumii. Hristos și misiunea Sa fuseseră doar vag înțelese prin jertfele umbroase. Chiar și Ioan credea că domnia lui Hristos va fi în Ierusalim și că El va întemeia o împărăție vremelnică, ai cărei supuși vor fi sfinți. Review and Herald, 8 aprilie 1873.

Apostolul Pavel a fost, de asemenea, un profet-verigă de legătură, care avea să identifice aplicațiile profetice ale tranziției de la literal la spiritual. El a înțeles că Ierusalimul literal nu mai era Ierusalimul profetic, căci Ierusalimul profetic trecuse atunci la Ierusalimul ceresc.

Căci Agar este muntele Sinai, în Arabia, și corespunde Ierusalimului celui de acum, care este în robie împreună cu copiii ei. Dar Ierusalimul cel de sus este liber, care este mama noastră a tuturor. Galateni 4:25, 26.

În capitolul al doilea din 2 Tesaloniceni, pe care l-am avut în vedere, Pavel a identificat faptul că Roma păgână literală era puterea care o împiedica pe Roma papală spirituală să se așeze pe tron până în anul 538. În acel capitol el identifică „omul fărădelegii”, care șade în templul lui Dumnezeu, ca fiind același „împărat” pe care Daniel l-a identificat în capitolul unsprezece, versetul treizeci și șase. Dovada că „împăratul de la miazănoapte” din ultimele șase versete ale capitolului unsprezece din Daniel este papalitatea a devenit cheia stabilirii cadrului adevărului utilizat de Future for America începând cu creșterea cunoștinței din 1989.

În același capitol, Pavel a identificat lucrarea Romei păgâne de a stăvili ascensiunea papalității, până la vremea când Roma păgână avea să fie înlăturată, și astfel a identificat faptul că „necurmatul” din cartea lui Daniel era Roma păgână. Acel adevăr a devenit chiar cheia pentru stabilirea cadrului adevărului care a produs creșterea cunoștinței în 1798.

În istoria lui William Miller, mesajul a fost proclamat când urma să aibă loc o tranziție de la mișcarea Filadelfiană la cea Laodiceană. În istoria Future for America, tranziția de la o mișcare Laodiceană la mișcarea Filadelfiană are loc acum.

Adevărul pe care Pavel l-a expus în 2 Tesaloniceni, prin care a identificat tranziția de la Roma păgână, în sens literal, la Roma papală, în sens spiritual, a devenit cadrul înțelegerii profetice a lui Miller. Atât Ioan Botezătorul, cât și Pavel au fost ridicăți pentru a explica tranziția de la planul literal la cel spiritual. William Miller a fost prefigurată de Ioan Botezătorul, iar în lucrarea sa era esențial să recunoască relația și tranziția dintre Roma păgână și Roma papală, tranziție pe care Ioan a fost ridicat să o identifice.

Există cinci referințe la „necurmatul” în cartea lui Daniel, iar acestea preced întotdeauna un simbol al puterii papale. În contextul tranziției profetice pe care o avem în vedere, toate cele cinci referințe includ tranziția de la Roma literală la Roma spirituală. „Necurmatul” din cartea lui Daniel este unul dintre adevărurile reprezentate pe cele două tăblițe ale lui Habacuc și, prin urmare, este un adevăr fundamental care trebuia apărut; un adevăr care, în cele din urmă, avea să fie acoperit cu bijuterii și monede false și contrafăcute. Nu este o întâmplare că fiecare adevăr reprezentat pe cele două planșe sacre are atestări inspirate directe în scrierile lui Ellen White. A respinge oricare dintre adevărurile fundamentale (inclusiv „necurmatul”) înseamnă, în același timp, a respinge autoritatea Spiritului Profetic.

Atunci am văzut, cu privire la „Necurmatul”, că termenul „jertfă” a fost adăugat de înțelepciunea omenească și nu aparține textului; și că Domnul a dat înțelegerea corectă a acestuia celor care au proclamat strigătul orei judecării. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra înțelegerii corecte a „Necurmatului”; dar de la 1844 încoace, în mijlocul confuziei, au fost îmbrățișate alte vederi, iar întunericul și confuzia au urmat. *Review and Herald*, 1 noiembrie 1850.

Cei „care au dat strigătul orei judecării” au înțeles „necurmatul” ca simbol al păgânismului și/sau al Romei păgâne. În înțelegerea lor intra și recunoașterea faptului că cuvântul „jertfă” nu-și avea locul în pasajul din Daniel, unde fusese adăugat de traducătorii (prin înțelepciune omenească) ai Bibliei King James. Înțelegerea pionierilor includea de asemenea faptul că „necurmatul” era întotdeauna prezentat în legătură cu unul dintre cele două simboluri ale puterii papale și că păgânismul („necurmatul”) preceda întotdeauna simbolul papal. Acestea erau întotdeauna identificate în succesiunea în care au intrat în istoria profetică. Cărțile lui Daniel și Apocalipsa nu se abat niciodată de la succesiunea istorică în care păgânismul precede papalitatea, iar când cartea Apocalipsei introduce a treia putere pustiitoare, a profetului mincinos, acea succesiune este întotdeauna menținută.

Fără învățătura paulină potrivit căreia lucrurile literale ale profeției au trecut la cele spirituale în perioada crucii, se creează o dilemă în legătură cu predicția lui Hristos privitoare la distrugerea Ierusalimului, consemnată în toate evangheliile, cu excepția Evangheliei după Ioan. Cele două simboluri ale papalității asociate cu „necurmatul” din Cartea lui Daniel sunt urâciunea pustiirii și fărădelegea pustiirii. Aceste două simboluri reprezintă semnul fiarei (urâciunea) și icoana fiarei (fărădelegea).

Nelegiuirea care îi permite papalității să-i ucidă pe cei pe care îi socotește eretici este uniunea dintre biserică și stat, cu biserica deținând controlul asupra acestei relații. Astfel, Daniel prezintă uniunea dintre biserică și stat, care constituie chipul fiarei papale, drept nelegiuirea pustiirii. Biblia identifică idolatria drept o urâciune, iar toată idolatria puterii papale este reprezentată prin sabatul-idol al acesteia, pe care Ioan îl numește semnul fiarei, iar Daniel îl numește urâciunea pustiirii.

Și din una dintre ele a ieșit un corn mic, care a crescut nespuse de mare spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea plăcută. Și s-a mărit până la oștirea cerurilor; și a aruncat la pământ o parte din oștire și din stele și le-a călcat în picioare. Da, s-a înălțat până la Căpetenia oștirii, și prin el

jertfa necurmată a fost înlăturată, iar locul sanctuarului său a fost aruncat la pământ. Și i s-a dat o oștire împotriva jertfei necurmate, din pricina fărădelegii; și a aruncat adevărul la pământ; a lucrat și a izbutit. Daniel 8:9-12.

Vom aborda aceste versete pe larg într-un alt articol, dar în versetul unsprezece, puterea care s-a înălțat împotriva lui Hristos a fost Roma păgână, când a încercat să-L omoare la nașterea Lui, iar apoi, în cele din urmă, a făcut aceasta la cruce. Versetul afirmă că „prin el” (Roma păgână), „the daily was taken away”. Cuvântul ebraic tradus prin „taken away” este „rum” și înseamnă „a ridica și a exalta”. Roma păgână avea să ridice și să exalte religia păgânismului, și exact acest lucru l-a făcut în istorie. De aceea este numită „Roma păgână”.

Următorul verset identifică faptul că Roma papală a primit o „oștire” (putere militară), care era împotriva „necurmatului” (păgânismul) sau avea să-l biruiască. Acesta este, de asemenea, un fapt istoric, căci papalitatea a întrebuințat puterea militară (deși nu a avut niciodată propria ei armată) pentru a depăși piedica pusă în calea ascensiunii ei la putere. Acea putere provenea din Roma păgână. Puterea militară pe care a întrebuințat-o i-a fost dată prin „fărădelege”, fiindcă fărădelegea care i-a permis să controleze armatele regilor care au așezat-o pe tron în anul 538 a fost fărădelegea unirii Bisericii cu statul. Mai întâi, versetul unsprezece se referă la Roma păgână, informându-l pe student că Roma păgână se va ridica împotriva lui Hristos și că va înălța religia păgânismului.

Următorul verset descrie nelegiuirea unirii dintre Biserică și stat, care a permis papalității să biruiască și să înlătore stăvilirea pe care Roma păgână o exercitase împotriva ei. Istoria confirmă aplicarea acelor două versete. „Necurmatul” reprezintă fie Roma păgână, puterea care s-a împotrivit lui Hristos, fie religia păgânismului exaltată de Roma păgână. Simbolului „Necurmatului” îi urmează apoi papalitatea, căci el identifică nelegiuirea unirii dintre Biserică și stat, aceea care înzestrea papalitatea cu o armată pentru a-i îndeplini lucrarea murdară. A treia utilizare a „Necurmatului” la Daniel este întrebarea care generează răspunsul, răspuns ce constituie stâlpul central al Adventismului.

Atunci am auzit pe un sfânt vorbind, iar un alt sfânt i-a zis acelui sfânt care vorbea: Până când va ține vedenia privitoare la jertfa necurmată și la fărădelegea pustiirii, pentru ca atât sfântul locaș, cât și oștirea să fie călcate în picioare? Daniel 8:13.

În acest verset se pune întrebarea câtă vreme va dura vedenia, cerând astfel un răspuns care exprimă o durată, nu un moment în timp. Întrebarea nu este la ce dată se va împlini vedenia, ci care este durata vederii. Versetul nu întreabă «Când?», ci «Cât timp?». Vedenia are în vedere puterile pustiitoare ale păgânismului, reprezentate ca „Necurmatul”, și papalismul, reprezentat prin fărădelegea papalității, care se săvârșește atunci când ea curvește cu împărații pământului. Acele două puteri pustiitoare, păgânismul urmat de papalism, aveau să calce în picioare sanctuarul și oștirea pentru o perioadă de „sapte vremuri”.

Este important să recunoaștem că călcarea în picioare a sanctuarului literal, care a început în vremea Babilonului și a continuat până la distrugerea Ierusalimului de către Roma păgână, în anul 70 d.Hr., a fost săvârșită de puteri păgâne, de la începutul istoriei până la sfârșit. Astfel, păgânismul literal, în plural, a fost cel care a călcat în picioare sanctuarul literal și oastea literală

(poporul lui Dumnezeu). Însă Roma spirituală a fost cea care a călcat în picioare Ierusalimul spiritual și Israelul spiritual.

Dar curtea din afara templului las-o afară și n-o măsoară, căci a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Și voi da putere celor doi martori ai Mei, și vor proroci o mie două sute șaiszeci de zile, îmbrăcați în pânză de sac. Apocalipsa 11:2, 3.

Ioan Botezătorul a fost un profet verigă de legătură care a identificat schimbarea de dispensație de la sanctuarul pământesc la cel ceresc, fără a cunoaște plinătatea lucrării sale. Pavel a fost un profet verigă de legătură care a identificat schimbarea de dispensație de la Israelul literal (oastea) la Israelul spiritual. Ierusalimul care a fost călcat în picioare patruzeci și două de luni era Ierusalimul spiritual.

Perioadele menționate aici — „patruzeci și două de luni” și „o mie două sute șaiszeci de zile” — sunt aceleași, reprezentând deopotrivă timpul în care biserica lui Hristos avea să sufere asuprire din partea Romei. Cei 1260 de ani ai supremației papale au început în anul 538 d.Hr. și, prin urmare, aveau să se încheie în 1798. Atunci o armată franceză a intrat în Roma și l-a făcut pe papă prizonier, iar acesta a murit în exil. Deși curând după aceea a fost ales un nou papă, ierarhia papală nu a mai fost de atunci în stare să exercite puterea pe care o deținuse mai înainte. Marea Controversă, 266.

Pavel a arătat că, la momentul tranziției care a avut loc în istoria crucii, Ierusalimul spiritual, care „este de sus”, a devenit cetatea pe care Dumnezeu a ales să-Și pună Numele, iar Ierusalimul literal a încetat să mai fie Ierusalimul profeției biblice.

Căci Agar este muntele Sinai, în Arabia, și corespunde Ierusalimului celui de acum, care este în robie împreună cu copiii ei. Dar Ierusalimul cel de sus este liber, care este mama noastră a tuturor. Galateni 4:25, 26.

Acest adevăr este esențial să fie înțeles corect, iar aplicarea falsă a Ierusalimului literal drept simbol al profeției biblice face parte din înșelăciunea creată de iezuiți pentru a submina adevărul că papa Romei este antihristul. Acea învățătură falsă îi determină pe cei din protestantismul apostat să privească în mod eronat spre națiunea iudaică modernă a Israelului drept simbol al profeției. Ierusalimul literal a încetat să mai fie Ierusalimul lui Dumnezeu în vremea crucii.

Cetatea Ierusalimului nu mai este un loc sfânt. Blestemul lui Dumnezeu este asupra ei din pricina respingerii și răstignirii lui Hristos. O pată întunecată de vinovăție stă asupra ei și niciodată nu va mai fi un loc sfânt până când va fi curățită de focurile purificatoare ale cerului. În vremea când acest pământ, blestemat de păcat, va fi curățit de orice pată a păcatului, Hristos va sta din nou pe Muntele Măslinilor. Când picioarele Lui se vor așeza pe el, acesta se va despica și va deveni o mare câmpie, pregătită pentru cetatea lui Dumnezeu. Review and Herald, 30 iulie 1901.

Relevanța distincției dintre Ierusalimul literal și Ierusalimul spiritual va fi abordată pe măsură ce vom analiza profeția lui Hristos privitoare la sfârșitul lumii. A patra dată când Daniel identifică

„the daily” este în capitolul al unsprezecelea.

Și oștiri se vor ridica de partea lui, și vor pângări sanctuarul țării, și vor înlătura jertfa necurmată, și vor așeza urâciunea pustiirii. Daniel 11:31.

Acest verset identifică lucrarea Romei păgâne de a așeza papalitatea pe tronul pământului în anul 538. „Brațele” reprezintă tăria militară a Romei păgâne, care s-a ridicat în sprijinul papalității începând cu Clovis, regele francilor, în anul 496. Diferiți regi europeni au lucrat pentru așezarea papalității în urma lui Clovis, dar versetul identifică patru lucruri pe care regii europeni („brațele”) le-au făcut pentru papalitate, după ce au săvârșit fărădelege prin formarea unei alianțe biserică–stat cu desfrânata din Tir.

Odată ce s-au ridicat în sprijinul papalității, ei au «pângărit» sau au distrus cetatea Romei, care era simbolul puterii atât al Romei păgâne, cât și al Romei papale. Pângărirea din verset a fost înfăptuită în mod repetat de-a lungul anilor, pe măsură ce cetatea Romei era supusă unor atacuri militare continue. Acei regi europeni (brațele) aveau, de asemenea, să «înlătore necurmatul». Cuvântul ebraic tradus prin «a înlătura» în acest verset nu este «rum», cum era în capitolul opt. În acest verset, cuvântul tradus prin «a înlătura» este «sur» și înseamnă a îndepărta. Brațele regilor europeni aveau să înlătore rezistența păgână împotriva ascensiunii papalității în anul 508. Apoi, în anul 538, acele brațe aveau să așeze papalitatea pe tronul pământului. Apoi, la Conciliul de la Orleans, chiar în acel an, papalitatea a instituit o lege duminicală.

Duminica, ca zi de închinare, este ceea ce sora White numește „sabatul-idol”, iar idolatria este definiția biblică perfectă a cuvântului „urâciune”. În anul 538, oștirile Romei păgâne au așezat urâciunea pustiirii.

Toți cei care vor înălța și se vor închina Sabatului-idol, o zi pe care Dumnezeu nu a binecuvântat-o, îl ajută pe diavol și pe îngerii lui cu toată puterea înzestrărilor lor datorite de Dumnezeu, pe care le-au pervertit spre o întrebuințare greșită. Inspirați de un alt duh, care le orbește discernământul, nu pot vedea că înălțarea duminicii este în întregime instituirea Bisericii Catolice. Solii alese, cartea 3, 423.

Profeția și istoria confirmă aplicarea pe care tocmai am identificat-o pentru versetul treizeci și unu. Când spunem că profeția confirmă această aplicare, ne referim la faptul că există și alte profeții care abordează aceleași fapte, fără a le aduce în discuție în acest moment. A cincea și ultima dată când Daniel folosește „necurmatul” se găsește în capitolul doisprezece.

Și de la vremea când jertfa necurmată va fi înlăturată și va fi așezată urâciunea pustiirii, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile. Fericit este cel ce așteaptă și ajunge până la o mie trei sute treizeci și cinci de zile. Daniel 12:11, 12.

Profeția și istoria confirmă că în anul 508 rezistența împotriva ascensiunii papalității a luat, în esență, sfârșit, când ultimul dintre cele trei obstacole geografice (goții) a fost smuls din rădăcină, așa cum indică Daniel, capitolul șapte.

Am privit cu luare aminte la coarne și, iată, din mijlocul lor a ieșit un alt corn mic, înaintea căruia trei dintre cele dintâi coarne au fost smulse din rădăcini; și, iată, cornul acesta avea ochi

ca ochii de om și o gură care rostea cuvinte mari. Daniel 7:8.

Smulgerea celor trei coarne este ilustrată pe cele două tăblițe sfinte, iar când al treilea dintre acele trei obstacole geografice a fost izgonit din cetatea Romei, în anul 508, rezistența împotriva ascensiunii puterii papale a fost înlăturată. Instalarea menționată în versetul unsprezece reprezintă cei treizeci de ani dintre 508 și 538. Ea identifică treizeci de ani în care pregătirea așezării omului fărădelegii în templul lui Dumnezeu a fost împlinită.

Cuvântul tradus prin „luat” este de asemenea „sur”, care înseamnă a înlătura, iar în anul 508 rezistența împotriva ascensiunii papalității a fost înlăturată (luată). De la acea dată, o mie două sute nouăzeci de ani duc la 1798 și la rana de moarte a papalității. O mie trei sute treizeci și cinci de zile duc la prima dezamăgire și la începutul vremii de zăbovire la chiar sfârșitul anului 1843. Versetul promite o binecuvântare celor care „cometh” la 1843. Cuvântul „cometh” înseamnă a atinge. Prima zi a anului 1844 marchează prima dezamăgire, dar ultima zi a anului 1843 atinge primul moment al anului 1844. Ultima zi a unui an atinge prima zi a anului următor. Binecuvântarea asociată cu acea dată este susținută de istorie și de profeție.

Vom continua examinarea semnificației „the daily” ca adevăr fundamental în articolul următor.

Toate soliile date între anii 1840 și 1844 trebuie să fie prezentate cu putere acum, căci sunt mulți oameni care și-au pierdut orientarea. Soliile trebuie să fie duse la toate bisericile.

Hristos a spus: «Fericiți sunt ochii voștri, pentru că văd; și urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun: mulți proroci și oameni dreți au dorit să vadă acele lucruri pe care le vedeți și nu le-au văzut; și să audă acele lucruri pe care le auziți și nu le-au auzit» [Matei 13:16, 17]. Fericiți sunt ochii care au văzut lucrurile văzute în 1843 și 1844.

Solia a fost dată. Și nu trebuie să existe nicio întârziere în repetarea soliei, căci semnele vremurilor se împlinesc; lucrarea de încheiere trebuie împlinită. O mare lucrare va fi împlinită într-un timp scurt. Curând va fi dată, prin rânduirea lui Dumnezeu, o solie care se va amplifica până va deveni strigătul cel mare. Atunci Daniel va sta la sorțul lui, ca să-și dea mărturia.